

**VJEZD
POVOLEN
V NOVÉ
SEZÓNĚ**

UZAVÍRÁNÍ CEST 1999

ANEŽ

ŠÍLENSTVÍ JE U KONCE

Sledujete 1. stranu posledního letošního grafomanského výplodu.

UZAVÍRÁNÍ CEST

Hergot, krucinál fagot do...vnitř práce ... zase je konec sezóny. Zvlášť letos je to škoda. Po dlouhé době byla zase úplně skvělá. Zbývá poslední letošní výprava. Tak jedem!

Je 13.11.1999. počasí se hodí spíš do nějakého britského hororového filmu než na výjezd. Je opravdu hnusně. Mrholí a teplota si taky hraje na schovávanou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	4512	0	0	7

Trasa výjezdu je navržena směrem západním na Žebrák – Točnick. Pojedeme přes Královské Vinohrady do Podolí a Braníka, dále přes Barandovský most do Prokopského údolí. Už na Nuselském mostě se mi chce jet zpátky. Ale Markéta i Michal – tím máme za sebou představování účastníků – se tvářej, že jim ošklivost počasí nevádí, takže pojedeme dál. Sjeli jsme do Podolí, pokračovali po nábřeží až k Barandáku, přešli jsme ho a s plnou parádou vjeli do Prokopáku. Vůbec se mi tady nelíbí. Všechno je šedivé, stromy nemají listí, je tu mokro a zima. Jede se normálně. U Barrandovského sídliště opouštíme Prokopák a míříme do Slivence. Michal se přiznal, že má hlad. Taky bych něco sezob'. Dobře. Ve Slivenci je hospoda, třeba nám dají najíst. Dalí. A nebylo to špatné. Ovšem po jídle se mi vůbec nechce jet někam dál. Navrhuju návrat. Michal nadšeně souhlasí. Markéta ne. A navíc se nám snaží vnutit ideu, že teprve jízdou za nepříznivého počasí a maximálního odporu přírodních sil, se člověk i ženská zoceluje. Podotkl jsem, že mně stačí moje schránka taková jaká je. Ale nebylo mi to nic platné. Pokračujeme. Jenom doufám, že uzná, že na Žebrák se dneska dojet nedá. I Michal podlehl Markétiným přesvědčovací metodám a sám rád musel souhlasit s další jízdou. Ještě připomenul, že tohle je poslední možnost se rozumně vrátit. Markéta se nedala obломit. Pokračujeme tedy přes Ořech, Dobříč, Tachlovice do Kuchaře. Tady odbočujeme a jedeme na Vysoký Újezd. Je sychravo, ale už nemží a ani nic jiného nepadá z nebe. Markéta měla pravdu. Když nás ve Slivenci přesvědčovala o tom, že jediné, co dneska chceme

Opouštíte 1. stranu tohoto veledíla.

Sledujete 2. stranu posledního letošního grafomanského výplodu. podnikat, je sebezničit se na kolech za ohavného počasí, pronesla, že tohle mženi je jen na území Prahy a že má co dělat s inverzí. S Michalem jsme to prohlásili za blbost. Pravdou však zůstává, že vlhkost ovzduší je značná. Jedeme dál. Z ničeho nic nás předjela tlupa elastáků. Makají jako šilenci a než jsme jim stačili odpovědět na pozdrav, zmizeli za zatáčkou. Přijíždíme do Vysokého Újezda. Mapa říká, že odtud se dá do Loděnice dostat jenom po z.t.z. Moc se mi to nezamlouvá ale dobře. Je tu polní cesta, asi dost používaná a v podstatě i dobře udržovaná. Kdyby bylo něco špatně, vrátíme se. Asi 400 metrů po té, co jsme opustili asfalt, jsme potkali skauty, lépe řečeno Světlušky. A hned několik družin. Šly nám naproti a při důkladném zkoumání jsem na nich nenašel stopy výrazného znečištění bahnem. To mě uklidnilo. Takže tam, co jedeme nejsou na cestě hnusy a fuje. Cesta se naklonila a jedeme z kopce. Všechno se zdálo být v pořádku až do okamžiku, kdy jsme vjeli do lesa. Jsou tu od aut vyjeté koleje mimo cestu. Když po ní auta nechtějí jezdit, nepojedeme po ní ani my. Za chvíli se ukázala správnost této úvahy. Cesta se změnila v hluboký újezd zaplavený vodou a bahnem. Bohužel teze o návratu nevyjde, protože kopec, který sjíždíme, je dost prudký, mokrý a vede po trávě. Nejde ani zastavit, tím méně jet nahoru. Za pár okamžiků je hůř. Cesta travou končí a zavedla nás na cestu do lesa. To je dost nepříjemné. V kolejích od těžké lesní techniky stojí voda, cesta je úplně rozbitá, kde není voda, je bahno a kamení. jede Se opravdu fantasticky. Nezbyvá, než nechat kolo jet, kam samo uzná za vhodné a snažit se udržet v sedle. Při troše snahy to jde. Tedy mně a Michalovi. Markéta si tuto cestovatelskou lahůdku vychutnává pěšky. Potkali jsme další skauty. Spíše Vlčata. Byli úplně u vytržení z blikajících výstrah a výbavy kol. Akorát při svém obdivu dost překáželi. Konečně se mi podařilo, díky hlubokému bahnu, zastavit. I Michal stojí. Společně čekáme na Markétu a připravujeme si proslov na téma „Tak jsme tě zase jednou poslechli a podívej, jak jsme dopadli.“ Když však po velmi dlouhé chvíli přišla po kolena zablácená a uondaná jako po přechodu Brd, nepoužili jsme jej. Místo toho jsme navrhli – oznámili změnu trasy a v mapě našli kudy nejlépe do Svatého Jána pod Skalou. Vyjeli jsme na asfalt a pokračovali po silnici do Loděnice. Přijeli jsme tam z vedlejší silnice

Sledujete 3. stranu posledního letošního grafomanského výplodu. a já se náramně bavím tím, že Markéta neví kde je. Chvilí jsem si ji ještě vychutnal a pak jsme pokračovali podle směrovek do Svatého Jána. Pořád je vlhko a nepěkně. Příjezd do Svatého Jána pod Skalou nebyl nijak famózní. Zastavili jsme na návsi a šli se podívat do kapličky, ze které vytékal potok. Píšou tady, že sem stéká voda ze Skály a že její pouť od dopadu na povrch kopce až sem trvá dva roky. To je nějaký divný. Ale co. Něčím musej ty nebožáky, co se finančně podíleli na zvelebení kapličky nakrmit. Mají tu chladno. Jedeme pryč. Musíme však zdolat dost nepříjemný kopec. A to jenom proto, abychom se dostali do Srbska. Nejede se nejlépe. Přece jenom je to kopec. Dole pod kopcem je vidět lesní cesta vedoucí naším směrem. Kromě toho je žlutě značená. A pokud mě odhad nemýlí, vede taky do Srbska, ale kolem řeky, tam co jezdíme, když se vracíme z Berouna. Už jsme na vrcholu. Ano je to opravdu tak. Cesta je pořád vidět hluboko pod námi a zatáčí k řece a míří k Srbsku. Příště pojedeme tam tudy. Na druhou stranu lze předpokládat, že teď je tam bahno a voda. Asi jsme výstupem sem nic nezkazili. Jedeme dolů. Za necelých pět minut jsme v Srbsku. Ani nezastavujeme a jedeme dál. Projíždíme kolem Karlštejna, Hlásné Třebáně, přes lávku do Řevnic. Dále do Dobříchovic. Začíná se stmívat. Pokračujeme přes děrovaný most v Mokropsech do Černošic, odtud do Radotína, Velké Chuchle, Zlíchova, podél řeky do Braníka, dále do Podolí, nahoru na Nuselák, pak přes Vinohrady na Žižkov. Je tma jako v ranci, zase mží a je vyloženě nechutně. Ale to už brzdíme naposledy v téhle sezóně u stadiónu a tímto ji završujeme. Už se těším do tepla.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	45.0	4603	90.7	14.9	2 - 7

Celková technická data:

Účast: 3 navlhlisti Michal, Markéta a Dig

Oficiálně přiznaná kilometráž: 90 km

Sledujete 4. stranu posledního letošního grafomanského výplodu.

Malá rekapitulace:

Letos bylo naplánováno 11 výprav včetně Expedice. Všechny byly realizovány. Jen výprava „Cynická“ byla o týden odložena.

Ze stálých členů jezdili víceméně pravidelně 3 – Alice, Michal a Dig, z nových členů 2 – Markéta a Martin.

Během sezóny se nepodařilo ulovit žádné nové dušičky.

Ten, kdo byl na všech výjezdech má za letošek najeto 4.800 km. To mi připadá být slušné.

Technika také postoupila, takže Alice, Markéta a Martin byli vybaveni Palubou 99', Michal a Dig dostali do starých palub vybavení „Blik 5“. Dále Markéta, Martin a Dig mají na svých strojích namontovány CB staničky pro bezdrátové spojení.

Zprávy za letošní rok vyšly všechny, i když některé se zpožděním.

A když jsme u těch zpráv, předkládáme tady některé postřehy a obrázky z celého roku.

Otevírání cest

...chvilu postáváme před hospodou, ale všem straší v hlavě Honzova poznámka o nových kamnech, ve kterých nejde zatopit. Dig nerozumí slovu „nejde“ a proto se vydáváme na závěrečnou část dnešního výjezdu. Posledních 100 metrů je strašně do kopce. A z ničeho nic zvoní Martinův mobil!!!! Je opravdu fajn, že jsme uprostřed přírody, kde všechen lornoz měšťa zůstal kdesi vzadu, ale pořád je tu možnost, že nás někdo může otravovat. Po příjezdu do chaty se kluci pokouší zatopit a já se vydávám hledat ven záchod. Neúspěšně. Oboje. Při druhém pokusu mi již jde Honza pomoci a cestou se dozvídám, že tento poněkud mobilní, a pro celou osadu společný záchod, každoročně přesouvají na jiné místo. Aha! Když se vracím, nalézám chatu plnou kouře a dýmu a uvnitř Diga, kterak vyndává saze z úplně ucpaného komína. Myslím že je jasné, proč zatopit dosud

Opouštíte 4. stranu tohoto veledíla.

Sledujete 5. stranu posledního letošního grafomanského výplodu. nešlo. Otvíráme všechna okna, větráme a pak už v kamnech příjemně praská, kouř jde poslušně komínem ven a s přibývajícím teplotou se probouzí první mýry a pavouci. Vaříme čaj a spokojeně uléháme. Dobrou noc.

To už není Apríl – velikonoce

... Přijždíme do vesnice Windows (česky Okna). Martin zde chce hledat sochu Billa Gatese. To je tvůrce firmy Malý měkký. My hledáme hospodu. Když jsme jednu objevili, vyslali jsme Martina na průzkum. Vrací se a v paťkách má obrovského vlčáka. Chvilu ho honil (vlčák Martina), než jsem pochopila, že Martin to asi jako legraci nebere. Radši se vzdáme. Oběd hodláme uskutečnit v penziónu Oáza. Mají tu sice draho, ale holt je to řady turisticky atraktivní kraj. Sedíme venku a vyhříváme se na sluníčku

Opouštíte 5. stranu tohoto veledíla.

Sledujete 6. stranu posledního letošního grafomanského výplodu.
s výhledem na Bezděz. Hodláme ho dobýt. Tedy já ho hodlám
dobýt. Dig s Martinem zkoumají, proč nejdou dobít baterie.

Zapšklá

... Zbývá nám ještě projet asi 100 metrů po jakési cestě kolem Pilské hájovny, na jejímž konci je sice závora, nicméně nás to neodrazuje. Za ní už vidíme tu správnou cestu, na kterou se hodláme napojit. Jak tak sedíme a vychutnáváme si, že už máme tu hroznou cestu za sebou, kde se vzali, tu se vzali, vrhli se na nás tři psi. Jenže byli nejspíš už po obědě a tak, když se s nimi Dig začal mazlit, byli jeho. To se ale nelíbilo panu hajnému, který je na nás očividně poslal. Takže mu nezbývalo, než se na nás vydat osobně. Přišel tak, jak pracoval na zahrádce, v ruce ještě zarputile svíral žluté sázítko na kytky. A začal na nás pouštět hrůzu, že tam jako nemáme co dělat a kdesi cosi. Odvolával se na nějaká ochranná pásma vodního zdroje, že na nás pošle policajty a že tohle normální lidi nedělaj. Dig ho ujistil, že my opravdu normální lidi nejsme. Výsledně nás odkázal zpět na lesní cestu. Na asfaltovou silnici už to naštěstí byl jenom malej kousek a oproti předchozímu úseku „brnkačka“. *Akorát mě trochu roztrpčilo, že na silnici vzdálenou 100 m, kterou vidíme a dostali bychom se k ní po rovině musíme jet druhou, delší stranou a ještě do kopce.*

Narozeniny

... Dig provádí tzv. „3D ležení“ (nový název pro pokusy pohodlně si lehnout na zemi tak aby šišky, klacky a šutry pod karimatkou tlačily co nejméně a aby při tom člověk zabral do šířky co nejmíň místa). Ono to 3D mělo znamenat, že tam překáží úplně všechno a to ve všech třech dimenzích.

Sledujete 7. stranu posledního letošního grafomanského výplodu.

Markétina

... Přestože je už pozdní odpoledne, sluníčko stále pěkně pálí. Pokukujeme po třešních na stromech rostoucích podél silnice. Vypadaj docela dobře. Tedy až na barvu. Slyšela jsem, že k jídlu jsou optimálně připraveny po zbarvení do červena. Teď mají odstín dobře propestřlého brčálu. Po průjezdu Brandýsa nad Labem jsme zastavili u odbočky na lesní cestu za účelem oddechu. Až sem jsme jeli průměrnou rychlostí 20 km/hod. Při této rychlosti jsem ani nestáčila registrovat vesničky, města, velkoměsta, regiony, ba celé země, kterými jsme projížděli.

...Tam jsme se, dle mojí navigace,

Sledujete 8. stranu posledního letošního grafomanského výplodu.

vydali blbým směrem. Zjistili jsme to až po vyšlapání nemalého kopce. Takže jsme kola i nás otočili o 180 stupňů a frčeli zpátky...

Slunečná ?!

... Myslíte si také, že psychická příprava nemá nic společného se psy?

Opouštíte 8. stranu tohoto veledíla.

Expedice 99‘

VAROVÁNÍ MINISTERSTVA ZDRAVOTNICTVÍ:

CYKLOTURISTIKA NEPROSPÍVÁ LENOSTI

...Kromě toho tu mají 3t kom/os³. (3 tuny komárů na osobu krychlovou) a besnotu. Besnota je po našem vzteklina...

... Během snídane debatujeme o tom, co je ovoce, co zelenina a hlavně podle čeho se to rozlišuje. Hlavní problém je, že se neshodneme, kam zařadit meloun. Kluci tvrdí, že to je zelenina, ale to přeci není možný. Já tvrdím, že jde o ovoce. Takže opět navazujeme spojení s Prahou a žádáme o rozřešení. Text SMS zprávy: „Expedice na pokraji zániku. Je meloun ovoce, nebo zelenina? Odpovězte obratem.“ Než přijde odpověď bude meloun ovoce. Tak to ne!! Je zelenina! A vůbec, radši pojedeme. Kontrola poškození: zničený stojan na mém kole, moje koleno má barvu letní oblohy před bouří a uvnitř se děje něco neskutečného. Vše ostatní funguje normálně. Balíme, odjíždíme.

Opouštíte 9. stranu tohoto veledíla.

Sledujete 10. stranu posledního letošního grafomanského výplodu.
...Pak jsme seděli před obchodem, cpali jsme do sebe ovoce (meloun), (já jsem tedy jedl zeleninu a myslím, že kluci taky), jogurty a mlíko...

*Ten tu tábořil taky. A mnohem dříve než my!
...Je to tu skvělý. Akorát ty tanečnice mi tady nějak chyběj.
S Markétou v tomhle směru není dohoda, místní mají
pravděpodobně jenom dopolední směnu, takže zůstaneme o tuto
kulturní vložku ochuzeni.*

Opouštíte 10. stranu tohoto veledíla.

Sledujete 11. stranu posledního letošního grafomanského výplodu.

. ... No, já si nemyslím, že by Tatry byly nějak netrpělivé. Dokonce bych se odvážil tvrdit, že je jim to úplně jedno. Zato jsem přesvědčen, že bychom se měli držet od jakýchkoli hor co nejdál.

...Tatry před námi, na pozadí nebe zbarveného zapadajícím sluncem, vypadaly opravdu monstrózně, až z nich šel strach. Na mě nešel strach, ale nepříjemné pocity v oblasti stehen a lýtek při představě, že tam nahoru zejtra polezem. Nebojte, nepolezem, jenom pojedem.

...V noci mne potom ze sna budilo táhlé vytí vlkodlaků, a i přes plachtu byly vidět noční reje místních bludiček. Inu, jak to za úplňku bývá. A ještě jedna malá poznámka na závěr dne: podle počítače máme ku dnešku za sebou přesně 1000 km. Myslím, že tohle je příčina jejich vidin.

Dig tvrdí, že to byla z prdele klika, ale podle mě je to slabý slovo.

Dig: „už jsme byli nejdýchodnější, teď jsme nejvyšší a jsme z toho nejvíce...“

Martin: „jé, hele husa, nebo labuť, nebo co to je...“ (pozn. byla to kachna).

... A jmenuje se to tu Roháč! Tak se přece jenom tý sadistický ženský podařilo nás dva ubohé chudáčky vyvléct do hor!

Opouštíte 11. stranu tohoto veledíla.

Sledujete 12. stranu posledního letošního grafomanského výplodu.

... Naprosto šílená noc, jako na vlnitém plechu a kromě toho jim tady otravují divoká prasata. Na začátku noci kolem jedno běhalo a dělalo kravál, taky tam štrachala myš. Rychle odsud.

... Ráno kolem hopkali zajíci a budil nás datel. Ptáci řvou, kytky smrděj ...

...Postavili jsme ležení typu „U“ a sotva jsme dosedli, ozval se syndrom Hell's. Jde o to, že okamžitě, když se zastaví, začne se něco konzumovat. A tak jsme konzumovali, až jsme z toho usnuli.

... No jo, pomalu si zase budeme muset zvyknout na noclehy v baráku. Myslím, že to nebude zas tak velký problém.

...Připravujeme poslední snídani této Expedice. Ano, poslední. Dneska totiž k večeru dojedeme do Prahy a zakončíme tento velkolepý podnik.

Daniely

... Dig s Martinem rozebírají teorii o tom, že kopcce si na noc lehní, čímž vzniká rovina, a spějí. Jedeme totiž po silnici, která je za normálních okolností (ve dne) dost do kopcce. A my jedeme jakoby vic. Najednou projelo auto. Jeho přední světla ozářila silnici před námi. Objevila se skoro kolmá stěna. „Pomůž, kopcce se probudil!“ pronesl zoufale Martin.

Opouštíte 12. stranu tohoto veledíla.

Sledujete 13. stranu posledního letošního grafomanského výplodu.

... Alice vyžádala oddechový čas na doňuštění kola. Což by v zásadě nevařlo. Ale tohle je už třetí taková zastávka na deseti kilometrech. Také jinak. Martine uchoop Alici doved jí k pumpě, vyměňte duši a vraťte se sem. Aťorát mám zase dojem, že ve dvacet hodin už v Praze nebudeme. Je totiž 7 pm.

Romantická

... Zkušený a ostrílený člen Hell's ví, že když prší, nejde o romantické bubnování kapek deště, ale o protivnou, studenou vodu, která mu teče za krk a namáčí zvolna věci na spaní, a že vlečení rozbitého kola na zádech zpět do Prahy je také všechno možné, jen ne romantika.

... Jaké bylo moje překvapení, když jsem po návratu našel na palubě Deli tyčinku. Michal se mi snažil namluvit, že se mi náhodně spustil replikátor. To je ta věc, kterou používají ve Startreku na výrobu a obnovu čehokoliv. Já si však nejsem vědom žádné chyby, ani

Sledujete 14. stranu posledního letošního grafomanského výplodu.
poruchy, ba co víc, nepamatuju si, že bych si něco podobného na kolo montoval.

... Jízda z kopce je vždy nepříjemná a to z těchto důvodů:

- 1) Pokud se už někdy jede z kopce, zaručeně fouká silný protivítr a stejně se **musí šlapat**.
 - 2) Nefouká-li protivítr, je rozbitá silnice a to tak, že se musí jet pomalu, hodně manévrovat, pročež se stejně **musí šlapat**.
 - 3) Není-li rozbitá silnice, jede v protisměru hejno aut, musí se brzdít a pak se stejně **musí šlapat**.
 - 4) Nejedou-li naproti auta, je sklon kopce tak malý, že se stejně **musí šlapat**.
 - 5) Je-li sklon kopce dostatečný a zdálo by se, že konečně nic nebrání rychlé, pohodlné jízdě, je kopec plný zatáček, musí se jet pomalu a při každém manévru se stejně **musí šlapat**.
 - 6) Nejsou-li v kopci zatáčky, je kopec krátký a okamžitě následuje protisvah a stejně se **musí šlapat**.
- Proto je lepší jet rovnou do kopce, nebo po rovině a nezatěžovat se jízdou z kopce.

Cynická

Varším čaj a tahám Diga z postele. (Jo, tahá!

     !!! ...)

Diga jsme k osvězení nenalákali, válel se v listí a celý to zpozrdali pozoroval.

Takže to je pro letošek všechno. Čau v roce 2000.

Sledujete 15. stranu posledního letošního grafomanského výplodu.

© Hell's Tour+ 1999
„D“ & „Ma“
Neprodejné

Opouštíte 15. stranu tohoto veledíla.